

Trilogie “Lessen van Meester G”

**Boek II. Drie levens
in een leven**

Alchemistische roman

Konstantin Serebrov

Serebrov Boeken Publishing
Den Haag, 2013

©Serebrov Boeken, 2002

Uitgever: Guram Kochibrolashvili

Telefoon: 31 (0) 70-352 15 65

E-mail: serebrovboeken@planet.nl

Website: <http://paagman.mijnbestseller.nl/serebrovboeken>

Redacteur: Maria Toonen

Vertalers: Maria Toonen en Gouri Gozalov

Vormgeving: Konstantin Serebrov en Gouri Gozalov

Omslagontwerp: Gouri Gozalov

Voor de illustraties in dit boek werd gebruik gemaakt van gravuren uit alchemistische verhandelingen uit de 17e eeuw:

Viatorum, Tripus Aureus en Atalanta fugiens door M. Maier;

De Lapide philosophico door Lambsprinck; Mutus Liber; Gravuren van oude Geschriften over Geloof en Leven door Gottfried

Arnoldi, die welwillend werden afgestaan door Bibliotheca Philosophica Hermetica, Amsterdam.

Herdruk met toestemming van de bibliotheek.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VERSCHENEN BOEKEN VAN K. SEREBROV

Trilogie "Lessen van Meester G"

1. Volg mij
2. Drie levens in een leven
3. Het Pad van alchemistische Fusie

Serie "Alchemistische Leringen"

1. Verhalen van de alchemistische Meester G en zijn leerlingen over het geestelijke Pad
2. Spirituele Alchemie in woord en beeld
3. Praktische Alchemie
4. Tao technieken

Serie "Het innerlijk Licht"

1. Lering van het innerlijk Licht
2. Geestelijke Adem: de Beoefening van Kriya Yoga

Serie "Innerlijk Christendom"

1. Beschouwingen over het Pad van de Monnik, deel I
2. Beschouwingen over het Pad van de Monnik, deel II
3. De 22 Mysteriën van de Christelijke Weg

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord van de vertalers.....	5
Voorwoord van de auteur.....	6
Hoofdstuk I. Opstijgen en neervallen.....	9
Hoofdstuk II. Het Pad van de Rover.....	68
Hoofdstuk 3. De moeder van de culturele revolutie.....	110
Hoofdstuk IV. Silver, de piraat.....	183
Hoofdstuk V. Er is geen weg terug.....	196
Eindnoten.....	256
Verklarende woordenlijst.....	266

LIJST VAN ILLUSTRATIES

Illustratie 1. (Afbeelding op de omslag) Alchemistische Meester, aan de linkerkant van de gravure, is vol van het Hemelse Vuur. Met behulp van dit vuur zorgt hij voor een konstant proces van zuivering en sublimatie van de mannelijke en vrouwelijke beginselen.

Illustratie 2.....	8
Illustratie 3.....	19
Illustratie 4.....	23
Illustratie 5.....	26
Illustratie 6.....	41
Illustratie 7.....	104
Illustratie 8.....	159
Illustratie 9.....	235
Illustratie 10.....	253

VOORWOORD VAN DE VERTALERS

Dit boek is eigenlijk een Christelijk Hermetische verhandeling in romanvorm: een poging van de auteur om, in literaire vorm, de denkbeelden van het geestelijk Pad te presenteren, zoals die beschreven worden in de leringen van de Russische Christelijk Hermetische Traditie en zoals de auteur het ervaren heeft in zijn meditaties.

De lezer maakt kennis met de verborgen dimensies van het leven van de spirituele Meester via de belevenissen van zijn leerling. Om zijn diepe wens, namelijk het kennen van de hoogste natuur van het menselijk Zelf, te vervullen moet de leerling zijn gewone leven opgeven. Hij moet deelnemen aan de onbegrijpelijke en geheimzinnige missie van de Meester.

Het Christelijk Hermetisme gebruikt het labyrint als een symbool van het pad naar de hogere werelden, waardoor de zoekker die het pad bewandelt getransformeerd wordt. Het verhaal onthult een verborgen labyrint van Moskouse mystieke salons, waar de hoofdpersoon Kasyan, onder leiding van de Meester G, de jagers naar het onbekende ontmoet. Het innerlijk leven van deze opmerkelijke mensen speelt zich af op de subtiele gebieden die zo nu en dan, door bijzondere avonturen, toegankelijk worden voor de hoofdpersoon. De auteur beschrijft hun meest verborgen gedachten en ervaringen, waardoor de lezer de gelegenheid krijgt, om samen met de auteur, het labyrint te bewandelen en een blik in zijn eigen diepte te werpen.

De taal van het boek is spontaan, soms pittig, en duidelijk voor lezers met uiteenlopende achtergronden, die belangstelling hebben voor het onderwerp van geestelijke ontwikkeling, in dit geval in de periode van het Sovjetregime in Rusland.

Tenslotte danken wij onze vriend Wilfred voor zijn zeer welkome adviezen en ondersteuning bij de Nederlandse vertaling.

Het onderhavige boek is het tweede deel van de Trilogie.

Maria Toonen en Gouri Gozalov
Dan Haag, maart 2013

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

Pas na vele jaren van zoeken naar het Pad dat naar de Hemel leidt, ontmoette ik een geestelijke Meester, iemand die weet hoe de mens zijn Hoogste Zelf kan bereiken. "Noem me maar G," zei hij. Ik studeerde enige tijd bij mijn mentor en dacht toen, dat ik me nu wel kon kronen met laurieren en voor mijn vrienden presenteren als iemand die het hogere niveau heeft bereikt. Maar G riep me bij zich en zei tot mijn verrassing: "ik kan je niets meer leren, want je bent er nog niet klaar voor."

Ik was ontsteld door deze boodschap.

"Ondanks uw mededeling," zei ik, "wil ik mijn studie graag bij u voortzetten."

"Dan zul je eerst diegenen moeten bezoeken, die de wind van de Traditie vóór jou ervaren hebben en hem, zonder het te merken, hebben geabsorbeerd, maar die weigerden verder te groeien en een soort "standbeelden langs de geestelijke weg" werden."

Ik had geen andere optie en accepteerde zijn voorwaarden. Toen begon mijn lange tocht langs de standbeelden van het eindeloze inwijdingslabyrint. Ik moest de geheime kennis, die in hun zielen gezaaid was, zaadje voor zaadje zien op te pikken. Deze weg heette: "ga daar je weet niet waar, en vindt terug je weet niet wat".

In dit boek worden mijn wederwaardigheden tijdens mijn studie bij G's vroegere leerlingen en volgelingen beschreven. Hoewel hij zijn leringen ongemerkt had doorgegeven, waren er vele, buitengewone mensen, die, gestimuleerd door de kracht van zijn ideeën, een grote ontwikkeling hadden doorgemaakt. Hij hield nooit publieke voordrachten en hij had nooit iets gezegd over zijn missie. Voor de meeste mensen om hem heen was hij dan ook een eenzame filosoof, die een vreemd en onbegrijpelijk leven leidde. G schreef geen boeken. Hij zei, dat boeken dode dingen zijn en dat het altijd beter is om met levende mensen te werken. Ik heb echter toch besloten om het Pad, waarop hij degenen die er klaar voor waren, leidde, voor een deel te beschrijven.

Ik werk nu aan de serie "Alchemistische leeringen", waarin het inwijdingslabyrint wat uitvoeriger beschreven wordt. Dit labyrint bestaat nog steeds in Rusland .

Ten slotte wil ik mijn vrienden Gouri en Maria hartelijk danken voor hun waardevolle hulp bij het schrijven van dit boek.

Konstantin Serebrov
Moskou, december 2001

Gravure 2. De hechte band van de Liefde

HOOFDSTUK I. OPSTIJGEN EN NEERVALLEN

Het eind van het jaar 1981 naderde. Onder het gezellige dreunen van de wielen van de nachttrein, pakte ik een gerookte kip uit mijn tas en zette hem op de schuddende tafel in de coupé.

“Zo, broertje! Die gulheid had ik niet van je verwacht! In dat geval beken ik, dat ik ook iets kan bijdragen,” zei G, terwijl hij een fles verrukkelijke Moldavische desertwijn, “Lydia” genaamd, liet zien.

“We kunnen nu het eind van het bezoek van Brambilla’s karavaan¹ aan Pskov vieren. Ondanks alle hindernissen, hebben we een mystieke oase kunnen opbouwen. Nu kan minstens één edele ziel proberen om de impuls van het Schip van de Argonauten² in het horizontale leven te brengen.”

“Zou u ons kunnen vertellen hoe het alchemistische labyrint in Piter³ ontstaan is?” vroeg ik.

G nam een slok rode wijn, keek me opletten aan en begon:

“Er was een periode in mijn leven, waarin ik totaal ontgoocheld was over de filosofische kringen van Moskou. Ik besepte spijtig dat het gewoon onmogelijk was om in zo’n omgeving een innerlijke School op te bouwen. Hun zielen waren gevuld met overdreven wetenschappelijk scepticisme. Ik besloot om diep in het leven te duiken en manieren te zoeken hoe ik een mystiek labyrint kon bouwen. Toen ik de arrogante wetenschappers achter me gelaten had, kreeg ik volledige vrijheid van handelen. Om te beginnen, besloot ik om naar de Koershkaja landtong⁴ te gaan, niet ver van Königsbergen⁵, en daar in het centrum de vlag van Sint Andreas⁶ te planten. Die vlag symboliseert geestelijke vrijheid. Ik geloofde erin, dat ik op die manier een nieuwe mystieke beweging op gang kon brengen. Op deze, diep symbolische, tocht nam ik twee metgezellen mee: Anatoly, die zich meldde als onze gids voor mystiek Sint-Petersburg, en Kostjoenja⁷.

Op weg naar Piter beschreef Anatoly levendig de geheime mogelijkheden van de mystieke stad en bezwoer, dat hij ons direct in alle sferen van haar geheimzinnige leven zou brengen. Maar toen we in de stad aankwamen, begon hij ons te bedriegen en in de luren te leggen. Hij leidde ons urenlang door stoffige straten, terwijl hij zo nu en dan op een eigenaardige manier op zijn ach-

terhoofd krabde. “s Avonds, toen we uitgeteld waren, zei hij met een sluw gezicht:

“Ik heb jullie nu langs alle geheime, mystieke schuilplaatsen geleid, maar geen van jullie heeft de atmosfeer van de spirituele mensen die daar wonen, gevoeld. Daar jullie de proef niet hebben doorstaan, verlaat ik jullie nu.” Hij lachte hatelijk en verdween in de mensenmassa.

Kostjoenja raakte van de kaart en wij gingen op een bank zitten om na te denken. Op dat moment kwam een vriendelijke, oudere man naast ons zitten en keek me met een pientere blik aan. Toen vroeg hij ons:

“Jongens, willen jullie niet wat drinken? Bovendien is er altijd een plek voor u in mijn huis te vinden, als u niet weet waar u de nacht moet doorbrengen. U lijkt me aangenaam gezelschap.”

“Ik heb zo’n gevoel, dat hij een gepensioneerde majoor Pronin⁸ is,” fluisterde Kostjoenja angstig. “Nou, als hij gepensioneerd is,” lachte ik, “dan hoeft je nergens bang voor te zijn.”

Op die manier kregen we ons eerste steunpunt voor een snelle uitbreiding in Piter. We werden ondergebracht in de flat van de goedhartige, oude man en we begonnen met ons onmiddellijk vertrouwd te maken met de mystieke ondergrondse. Binnen enkele dagen waren we doorgedrongen tot de esoterische artiestenkringen, en daarna maakten we kennis met de bekende mystici van de stad. In elke nieuwe salon zagen we het beduusde gezicht van Anatoly, die dan innemend vroeg:

“Hoe kregen jullie het voor elkaar om in deze geheime plaats door te dringen?”

“Je onderschat ons, broertje,” antwoordde ik.

“Je bent me een doorn in het oog, lastpost,” zei Kostjoenja en hij keek de andere kant uit.

Eens gingen mijn leerling en ik langs bij de werkplaats van een beroemde artiest. Het lag recht tegenover de Verlosser op Bloed Kathedraal⁹. Op een van de muren van de werkplaats zag ik tot mijn verbazing een enorm schilderij, waarop de vlag van Sint Andreas was afgebeeld. Zijn uitstraling overschaduwde de protserige luxe van de eetkamer. Het deed me denken aan het symbool van ons weer tot leven gebrachte Universum en ik besepte dat mijn zoektocht zeker met succes bekroond zou worden. Ik had een teken gekregen dat ik op de juiste weg was. Diezelfde dag ontmoette ik Kate, een grote blondine met een aristocratisch uiterlijk. Het lukte me om met haar in gesprek te komen en ik vertelde haar

over het doel van onze reis. Ze nam mijn gezicht kritisch op, en toen, alsof ze zich iets herinnerde, zei ze:

“Vanavond vertrek ik voor een maand naar de Krim¹⁰, en mijn vierkamerflat is dan vrij. U kunt daar blijven tot ik terug ben.”

“Alles gebeurt volgens het scenario van “De Meester en Margareta”¹¹, “fluisterde Kostjoenja me verrukt in het oor, “Styopa Lihodejev”¹² werd ook door een zekere macht naar de Krim gestuurd.”

Kate nam afscheid van ons, en liet een klein bedrag aan huishoudgeld voor ons achter. Kostjoenja en ik raakten vertrouwd met het mystieke Piter: we maakten kennis met esoterische groepen en brachten ongeordende kringen van de mystieke ondergrondse bij elkaar. Langzamerhand bracht ik een alchemistisch labyrint tot stand, dat doordrongen was van de invloed van de Straal van de School. Dat waren gouden tijden.

In een van de artistieke werkplaatsen ontmoette ik een ongewone jonge vrouw met een prachtige, magische gave voor liefde. Mannen aanbaden haar. Ze voorspelde de toekomst met kaarten en al haar voorspellingen kwamen uit. Ze werd op de Franse manier “Natalie” genoemd. Die naam paste goed bij haar romantische en enigszins raadselachtige uiterlijk. Ik werd goed met haar bevriend en samen creëerden we een heleboel spannende, korte toneelstukken – snel vliedende situaties. Een maand later kwam de charmante Kate terug met haar atletisch gebouwde echtgenoot Nikolaj en hun ondeugende dochter Liz. Toen Kostjoenja de echtgenoot zag schrompelde hij in elkaar, rende naar het station, kocht een kaartje en vertrok dezelfde avond.

Nikolaj was de beste bodybuilder van de stad. Hij won achter elkaar eerste prijzen in bodybuilding wedstrijden en was buitengewoon populair bij de vrouwen. Bovendien deed hij een postuniversitaire cursus en was hij, eerder dan gepland, bezig met een proefschrift. Na afloop van iedere liefdesgeschiedenis schreef hij lange erotische gedichten, waarin hij zijn fallicisme verheerlijkte. Wat Kate betreft, zij sloot de ogen hiervoor en maakte er aanspraak op dat ze de beste mannelijke kandidaat gevonden had voor het stichten van een gelukkige familie. Na enige gesprekken over het Pad gaf Nikolaj vastbesloten te kennen dat hij mijn leerling wenste te worden. Hij volgde me op de hielen in het alchemistisch labyrint, met in zijn leren diplomatenkoffertje een “herencollectie” van Vanjka Zjoekov¹³: wijn, wodka en snacks.

Nadat hij langzamerhand door de wind van de geheimzinnige Straal opgevuld was, kreeg hij van zichzelf het idee dat hij Jo-

hannes de Doper was. Hij vertoonde zich in de Nevski Avenue en begon op luide toon te bidden en voorbijgangers aan te roepen om zich bij hem te laten dopen, waarop die geschrokken naar alle kanten wegstoven.

Toen zich geen willigen bij hem aanmeldden, bezocht Nikolaj zijn professor, sloot hem in het lab op en beloofde hem vrij te laten op voorwaarde dat hij zich onmiddellijk bij Nikolaj liet dopen.

Slechts nadat Nikolaj zijn uitstekende reputatie bedorven had, lukte het me om hem te kalmeren. Kate was tamelijk geschokt door het gedrag van haar "ideale" echtgenoot. Om haar vechtlust weer op te peppen bracht ik een belangrijke figuur uit de Moskouse Ondergrondse naar Piter: dat was Ali, die Kate's hart veroverde met zijn prachtige mystieke mythen. Bij Ali vergeleken verbleekte haar echtgenoot, en Kate werd verliefd op een nieuwe held. Nikolaj werd direct uit de flat gezet en ging naar een van zijn bewonderaars. Kate begon een leven met de briljante filosoof. Zonder tijd te verliezen begon Ali Kate op te voeden en te helpen om in het mystieke leven te integreren. Hierbij noemde Ali vaak de naam van een alchemistische Meester, genaamd Admiraal, en Kate raakte, zelfs in zijn afwezigheid, zeer van hem gecharmeerd. Toen zijn leerling hiervoor klaar was, besloot Ali om haar als "toets" aan Admiraal voor te stellen. Ali bracht haar naar Moskou en bezocht trots een nachtelijke bijeenkomst van maestri. Toen Kate Admiraal zag glinsterde haar linkeroog op ongewone wijze en terwijl ze Admiraal naderde, fluisterde ze:

"Hoe kunt u temidden van deze bastaarden leven? Laat me u meenemen naar Piter!"

Lieve woordjes fluisterend schonk de verliefd geworden leerling van Ali regelmatig cognac in het glas van Admiraal, totdat hij erin toestemde een taxi te nemen en zich door Kate persoonlijk naar het huis van Witte Tijger te laten brengen.

Admiraal kwam "s ochtends vroeg op het Moskoustation in Leningrad weer bij zinnen.

"Waar heb je me heen gebracht?" vroeg de Meester van de Alchemie zich af. "Wat zal ik tegen Witte Tijger zeggen?"

"Zeg haar dat je vanaf nu bij Koningscobra blijft," grinnikte Kate. Schoorvoetend ging Admiraal op weg om de flat van de opgewonden Kate te zien en zo is hij daar gebleven. Voor Kate brak toen de tijd aan van een hard leerproces bij Admiraal. Hij was een genie, die onder mijn leiding de theorie en de praktijk van de westerse Alchemie had bestudeerd. Kate had zelfs in haar mooiste

dromen niet van zo'n meester kunnen dromen. Ze koos altijd het beste, het kostbaarste, doch deze keer had ze echt geluk."

"Het is mijn droom om door het alchemistisch labyrint in Piter te gaan!" riep ik enthousiast uit.

"Daar is een oppermachtige wil voor nodig," zei G bedachtzaam, en in zijn ogen scheen een raadselachtig licht.

Na aankomst in Sint-Petersburg laadden we de "Cadarsis"¹⁴ installaties uit bij een muziekzaal van Lenconcert¹⁵ en volgden daarna de musici naar het hotel "Sovjetskaja". De manager van de jazzband, die door iedereen Kisa¹⁶ genoemd werd, gaf ons de sleutels van G's kamer. Ik deed me voor als een kruier die de bagage van professor G droeg en glipte naar binnen.

De kamer zag er uit zoals altijd: een bed met een springveren matras en een gele deken, een donkerbruin nachtkastje en een licht kleed op de vloer. Toen we alles hadden uitgepakt en op de planken gelegd, besloot G wat uit te rusten.

Ik voelde me zenuwachtig, want ik was gedwongen binnen te blijven, bij de Meester, terwijl achter het raam een opwindend leven pulseerde.

"Als je staat te springen om de stad in te gaan, ga dan maar," bood G meelevend aan.

"Nou, als ik 's avonds zonder u de straat op ga, zal ik vast en zeker een interessante leersituatie missen."

"Je ziet er uit als die Bouridan ezel die stierf van de honger." G bekeek me oplettend.

"Waarom?" Ik kon mij niet inhouden.

"Hij kon ook niet de juiste keuze maken."

Ik boog ontsteld mijn hoofd, G had zoals altijd gelijk.

"Voordat we naar buiten gaan," ging hij verder, "moeten we diep in onszelf inkeren en ons afstemmen op de stroom van de Straal. Anders zullen wij door de stad opgeslurpt worden en in gewone "filistijnen" veranderen, zonder hogere innerlijke impuls. Daar ons leven zich afspeelt in de voorste linie van een onzichtbare veldslag, hebben we het recht niet om het louter "horizontale" via onszelf door te geven.

Het geestelijk leven staat altijd haaks op het wereldse leven. "Ik bracht u het zwaard, niet de vrede", zei Jezus Christus. Op ieder moment moet de Geest boven het gewone leven uitstijgen. Een leerling is zwak, en als hij uit de sfeer van de School valt, is hij direct hulpeloos. Vaak genoeg gebeurt het, dat een leer-

ling gezellig in de School leeft en wacht op het moment, dat zijn magnetisch centrum sterk genoeg is om de werkelijkheid onder ogen te zien.

Alles wat met de School verbonden is, gaat tegen het profane leven in. Als iemand in zichzelf een magnetisch centrum ontwikkelt om altijd tegen het gewone leven in te gaan, heeft hij nog een kans om het te kunnen verdragen. Als hij daarentegen zwicht, en zichzelf beklaagt, zal hij het doel niet bereiken. In een klooster, bijvoorbeeld, let de prior erop dat de monnik zo'n vijfduizend gebeden per dag doet. In de School let de Meester op de juiste ontwikkeling van het magnetisch centrum in de ziel van zijn leerling. Televisie, of welke informatie dan ook, geeft een bepaalde energie, maar in de ziel moet er altijd een monnikscel zijn, waarin gebeden wordt. Anders overtreft Martha Maria. Het heeft geen zin om in de zielssfeer naar de spirituele zin te zoeken, dat leidt slechts tot verlies van energie. Alle energie gaat dan verloren aan vechten, en het ontbreekt je dan aan een zuivere basisvoeding. Want de wortels van de mens liggen in het kosmische leven.

De leerling moet zijn innerlijke krijger ontwikkelen, de schaakspeler; hij moet leren elke rol te spelen. Parallel met de stroom van iemands gewone leven, moet een geheimzinnig, innerlijk leven stromen. Dat betekent dat de leerling, in iedere alledaagse situatie, diep in zijn ziel verbonden is met een gouden trilling die resoneert met de geest van zijn meesters. Een leerling die in staat is zichzelf af te stemmen op een Traditie is een zeldzame vogel. Zo'n leerling kan langzamerhand een Meester worden en een School stichten, die degenen die het Pad bewandelen, bijeenbrengt. Zo'n Meester kun je echter alleen door een wonder ontmoeten. Dat zijn mensen met de fijnste energie, ze komen van verre sterren. In een School wordt de leerling onderwezen via levensechte situaties, via levende woorden. Bovendien worden de hartstochten van de leerling bewerkt in een hermetische kookpot. Op het niveau van zijn essentie verschijnt een werkelijk leven van inwijding, dat met een constante superinspanning geleefd wordt. Want de leerling begint een periode van beproevingen en plotselinge uitdagingen."

Ik probeerde te beseffen wat G me net had verteld, maar dat was niet eenvoudig.

"Ik denk erover na welke route de burgemeester van Sint-Petersburg ons zal aanbieden," zei hij raadselachtig.

“Misschien krijg ik de kans je door de alchemistische wandelingen te leiden, die ik met behulp van Admiraal gebouwd heb, hoewel een aantal coïncidenties zullen moeten plaatsvinden om dat mogelijk te maken.”

G pakte de telefoon en draaide een nummer uit zijn piepkleine notitieboekje, dat in de helft van zijn handpalm paste.

“Hallo, lieve Kate,” zei hij enthousiast. “Zou je willen meedoen aan een opvoering van het tweede deel van “Le Mystère de Peterbourg”?”

Een prettige stem met een licht, metaalachtig timbre klonk in de hoorn:

“Oh, bent u het, G! Hoe durft u mij te bellen! Ik ben nog steeds niet hersteld van uw lessen, er zijn een hoop onomkeerbare veranderingen in mijn leven geweest ...”

“We kunnen de situatie veranderen,” zei G, “door het een onderdeel te maken van een stuk met een gelukkige afloop.”

“Ik weet hoe u zaken kunt repareren, maar het kan in ieder geval niet erger worden dan het nu is. Daarom, komt u maar, edele Maestro,” en ze belde af.

“Voorlopig hebben we geluk,” kondigde hij raadselachtig aan.

We kwamen naar buiten in Leningrad-bij-avond. Al haar lichten straalden. Er was een eindeloze stroom van mensen op straat: bibberend van de kou hadden ze haast om thuis warm te worden. G zei plotseling:

“Er is een ijzeren regel op ons Schip, dat degene die een leersituatie wil ervaren een fles “Stolytsjnaja” moet kopen.”

“Misschien is het beter iets te eten?” stelde ik voor.

“Voorliefde tot overeten wordt in dit huis niet aangemoedigd, maar een snack is er altijd wel te vinden.”

Mijn geld raakte op. Ik kocht zonder enthousiasme een fles “Stolytsjnaja” en voor de zekerheid ook een “Lydia”, en stopte ze in mijn versleten aktetas. We gingen een metro station in.

G keek naar mijn sombere gezicht en merkte op:

“Ik zie dat je alles altijd voor niets wilt krijgen, maar ik wil dat je snel geld gaat verdienen om het gemakkelijk te kunnen uitgeven ten behoeve van een situatie.”

Terwijl ik in gedachten probeerde uit te rekenen hoeveel geld ik nog over had, bevonden we ons in de Blagodatnaja¹⁷ Straat. Het begon harder te vriezen en mijn dunne jas kon me niet beschermen tegen de doordringende, ijskoude wind. Mijn herfstschoe-

nen voldeden niet in de diepe sneeuw, die dan ook prompt naar binnen kwam.

“Als je op de juiste manier in het alchemistische labyrint kunt integreren, zullen al je pijnlijke plekken in het distilleervat gesmolten worden,” zei G. “Als je, net zoals Ivanoesjka de Dwaas¹⁸ dapper in een pot kokend water springt, zul je er als een dappere vent uit komen. Als je, daarentegen, handelt zoals zijn verstandige, oudere broers, zul je voor niets omkomen.”

“Ik zal proberen net zoals broertje Ivanoesjka te handelen.”

“Weet wel, dat we iets gaan bezoeken en dat is niet zuster Alyonisjka¹⁹.”

We gingen een flatblok binnen en namen een krakende lift naar de achtste verdieping. G belde aan bij een massieve houten deur. Er werd open gedaan door een elegante blondine, gekleed in een zwarte, nauwsluitende japon. Haar loshangende haren hing losjes op haar blote schouders en een rechte pony bedekte haar hoge voorhoofd. Haar ogen hadden de koude glans van de diepzee. Zij trokken mij aan en stootten me tegelijkertijd af.

“Kom binnen, G, kom binnen,” klonk haar stem zangerig.

Ik volgde G en perste me stuntelig naar binnen.

“Wat is dit voor een aanhangsel?” zei ze in verlegenheid gebracht en wierp me een vijandige blik toe.

“Dit is mijn nieuwe schildknaap,” antwoordde G.

“Kan hij niet buiten wachten?”

Ik glimlachte bitter. Ze genoot van het effect van haar woorden en zei sarcastisch:

“Oh ja, het vriest buiten! Okay, laat die schildknaap zich maar in de keuken warmen.”

De warmte van een thuis spreidde zich over ons uit, en we deden luidruchtig onze besneeuwde jassen uit. In de eetkamer, aan een grote tafel met een wit tafelkleed, zat loom een brunette met een intrigerende blik. Ze had haar benen over elkaar geslagen en rookte “Belomorkanal”²⁰, en klaarblijkelijk volgde ze zonder belangstelling wat er gebeurde. Ik keek naar haar verleidelijke figuur en haar kleine, fijn gevormde handen.

“Dag charmante Natalie,” glimlachte G. “Ik ben blij dat de rode en de blauwe zuil samen nog steeds de toegang tot het mysterie van Isis bewaken.”

“Zoals u voorspeld had, is Kate mijn beste vriendin geworden,” antwoordde ze, “hoewel ik er in het begin van overtuigd was,

dat ik nooit eerder een vrouw had ontmoet die zo verschillend van mij is. Maar het bleek dat we één van hart zijn.”

Ik bewonderde de ietwat oosterse schoonheid van Natalie en wilde juist naast haar gaan zitten, toen ik door een spottende blik van de gastvrouw van mijn stuk werd gebracht.

“Waarom sta je daar zo stram?” vroeg G verbaasd. “Ga maar een fles “Lydia” pakken!” Ik trok de wijn uit mijn aktetas en zette hem op tafel.

“Maak hem open!” riep Natalie uit en reikte twee blauwige wijnglazen aan. Ik schonk er zenuwachtig de zoete wijn in.

“Wat een goeie leerling heeft u!” merkte Kate spijtig op en in haar ogen vlamde verachting.

Ik bloosde en ging onbeholpen op een stoel zitten.

“Waar heeft u toch deze rare legerbode opgepikt? Hij is zeker zo uit de woeste bergen naar beneden afgedaald?”

“Uit de besneeuwde bergketens van de Kaukasus,” verbeterde G.

“Nu, Ridder-in-het-Tijgerveld²¹, vooruit, breng tenminste een aardige toast uit,” lachte Kate sarcastisch.

“Op de schone dames,” wauwelde ik.

“Het klinkt afgezaagd, maar het is beter dan niets,” merkte Kate op.

En ik drink op het bezoek van de karavaan van prinses Brambilla aan onze stad,” zei Natalie met een glimlach.

“Ik hoop, dat het deze keer voor mij meer succesvol is,” bracht Kate met kille stem uit. “Ik liet u in mijn huis toe, en toen mijn man in Johannes de Doper veranderde, bracht u me Ali. Dat oosterse genie vernietigde voorgoed mijn gezellige wereld, waarin alles voorhanden was: liefde, familie en innerlijke stabiliteit.”

“Lieve Kate, doe niet zo schijnheilig, tenminste niet waar ik bij ben.” Natalie inhaleerde de rook van haar sigaret. “Je weet dat je man een eindeloze rij bewonderaars van zijn prachtige figuur had.”

“Niemand heeft jouw mening gevraagd,” zei Kate bot.

Onder dit alles nam G tevreden teugjes van zijn wijn en luisterde rustig naar de gespannen trilling in de vrouwenstemmen.

“En u, wat hebt u voor een leven? Is het wel juist, dat een man van uw leeftijd en positie in steden rondzwervt in het gezelschap van zulke idioten?” Ze wees in mijn richting.

Ik wiebelde op mijn stoel van verontwaardiging, maar behield mijn zelfbeheersing. Intussen werd er gebeld en Kate verliet de

kamer. Ik voelde me direct beter, alsof een astrale cobra de kamer verlaten had.

“Ik denk dat Kate spoedig wat milder zal worden. Ze heeft me al zoveel over u verteld,” zei Natalie na een korte stilte en nam een teugje wijn. “Ik zou zelf wel eens willen weten of alle leerlingen van uw School hun innerlijke structuur zo snel veranderen als Kate dat deed onder invloed van Admiraal?”

“Het kan toch niet zo zijn, mijn lieve Natasjetje, dat je belangstelling krijgt voor de School?” vroeg G zich af.

“Ik heb er altijd belangstelling voor gehad,” antwoordde ze vlug.

“Ik wil het alleen niet graag tonen.”

“Laten we Kasyan als voorbeeld nemen. Hij is vol van ruwe emoties naar de School gekomen,” antwoordde G. “Al zijn hartstochten moesten getemd en verlicht worden. Hij kan niet met de andere leerlingen opschieten en ruziet aan een stuk door. Hij begrijpt niet, dat zij niets anders dan zijn eigen spiegelbeeld zijn. Toen hij zijn eigen beeld in hen weerspiegeld zag, ontmoette hij eindelijk het onbekende deel van zijn persoonlijkheid. Hij ontdekte bepaalde eigenschappen, die pijnlijk zijn voor zijn eigen liefde. Stap voor stap ontmoet hij al zijn “buffers” en zal hij, zoals vandaag gebeurde, botsen op zijn trots en prikkelbaarheid. Dit kan hij te boven komen in de broeikasituaties van de School, die in een voortdurend contact staat met de Hemelen.”

“Het lijkt me dat de situaties in uw school verre van die in een broeikas zijn,” lachte Natalie.

“In de School neemt de leerling iedere dag een risico,” antwoordde G. “De school is de frontlinie van een veldslag, en zij die bang zijn voor kogels en raketten missen een ware kans op transformatie. Een neofiet van de School wordt onkwetsbaar voor de wereld, omdat hij psychologische karate leert. Juist in de School krijgt hij een werkelijke inwijding. Want hij zegt: “ik wil mezelf veranderen”, maar hij kan dat niet praktisch uitvoeren. Hij zegt: “ik wil mezelf kennen”, maar dat kan hij niet zolang hij zijn ideeën aan andere mensen opdringt. Maar als hij afgestemd raakt op de sfeer van de School, wordt hij gevuld met de wind van de Straal, die zijn essentie zal bepalen.”

“Wat mij betreft, ik ben bang mijn identiteit te verliezen,” merkte Natalie op.

“Het enige dat je kunt verliezen is je onware zelf. Je aardse individualiteit staat veraf van je ware, kosmische individualiteit die je kunt onthullen door je leerlingenschap in de School.

“Uw flat is bij mij in goede handen,” verzekerde ik, probeerend ten koste van alles bij Kate te blijven, hoewel ik niet veel van reparaties afwist.

“Breng dan één fles “Stolytsjnaja”,” droeg ze me op.

Ik liep naar de gang, nam de fles die ik daar op G’s advies opzij had gelegd en schonk voorzichtig de wodka in de glazen.

“En ga nu aan mijn voeten zitten,” beval Kate en wenkte me naar de vloer bij haar leunstoel. “Schandalig,” dacht ik. “In de Kaukasus zijn het de vrouwen die aan de voeten van de mannen zitten.”

“Als jij dat niet kunt opbrengen, laat mij dan maar aan de voeten van deze schone dame zitten,” zei G.

“Waarom volg je niet het voorbeeld van je mentor?” zei Kate hatelijk. Ik liep rood aan en ging op de grond zitten, terwijl ik haar voorzichtig in de ogen keek.

“Je onhandige pogingen om in mijn wereld te komen hebben geen succes,” glimlachte Kate. “Mijn trots staat me niet toe je hulp te aanvaarden. Het had me een groot plezier gedaan als je mijn flat al direct verlaten had.”

“Waarom val je hem zo aan?” Natalie nam het voor me op.

“Omdat ik zijn armetierigheid verafschuw!” riep Kate uit. “Maar ik zie dat jij hem wel ziet zitten.”

“Hoe dan ook, ik vecht tenminste niet met mezelf,” glimlachte Natalie geforceerd.

“Dat is jouw zaak niet, schat!” bloosde Kate en met een blik op G zei ze:

“Ik zou deze jonge gigolo niet verder dan de gang hebben binnengelaten, maar ik kan er niet omheen dat hij onder de persoonlijke bescherming van de grote Maestro staat... Dus, makker, je mag in mijn huis wonen, maar loop me zo min mogelijk voor de voeten.”

“Als het niet voor uw ongewone schoonheid en voor mijn studie bij G was, zou ik nooit naar uw goedkope kwinkslagen geluisterd hebben,” zei ik brutaal.

Kate opende wijd haar ogen, en een poolkou uitstralend riep ze uit:

“Dit gaat te ver! Meester, hoe kunt u zo’n ongemanierde, onbeschaafde boerenkinkel meenemen naar fatsoenlijke huizen? Waarom laat u deze parvenu niet achter in een van die afgelegen Russische dorpen, die u zo graag bezoekt? Hij compromitteert u met zijn vulgaire middelmatigheid.”

Gravure 3. De Meester zaait de zaden van de geestelijke alchemistische kennis in de zielen van zijn leerlingen

Op dat moment kwam Kate binnen en ging stil aan de tafel zitten. Ons gesprek werd onmiddellijk onderbroken. Ik keek naar Kate's ogen, die langzaam in koud staal veranderden, totdat de pupillen van een cobra in hen oplichtten.

"U bent weer van plan om iets met me uit te halen." Ze sprak alsof ze gif uit haar ziel spoog. "Ik kan u niet vergeven voor wat er met me gebeurde, nadat ik u ontmoet heb."

"Jij was zelf degene die je lot koos," antwoordde G.

"De lange leertijd bij Admiraal heeft mijn hart gebroken, mijn ziel verbrand en mijn flat gereduceerd tot een hoop as. Er zijn nu kostbare reparaties nodig, maar mijn geld is op."

G keek me veelzeggend aan en zei:

"Binnenkort moet ik tien dagen voor zaken op reis en mijn schildknaap is heel goed in het repareren van flats. Hij zou je kunnen helpen."

“Ja, mijn lieve Kathryn, je slaat de spijker op de kop,” knikte G instemmend. “En kun je je voorstellen dat juist deze persoon me om Verlichting vraagt?”

“Iemand als hij kan alleen zittend op uw nek de Hemel binnengaan,” lachte ze. “Ik hoop, lieve Meester, dat u deze schurk zo spoedig mogelijk de zak geeft.”

“Ja,” zei G cryptisch, “daarom wil ik dat hij bij jou logeert. Ik hoop dat je de eerste laag van hem afschaaft. Zonder jouw hulp zal ik dit provinciaaltje, dat zichzelf beschouwt als een Deense prins, nooit aan kunnen.”

Ik voelde me als in een hete frituurpan. Kate sprak over me als een opdringerige klaploper, die je zo snel mogelijk moet zien kwijt te raken. Toch wilde ik, betoverd door Kate’s koude schoonheid, graag alle vernederingen verdragen. Nog nooit was de dame van mijn dromen zo meedogenloos tegen me geweest. Met een grote wilsinspanning bracht ik me ertoe om te zwijgen, ondanks de storm van windkracht tien die in me raasde.

“Katy, waarom gedraag je je als een feeks? Je geeft de Ridder-in-het-Tijgervel niet eens de kans een woord te zeggen,” vond Natalie sensueel, terwijl ze aan haar sigaret trok.

“De rol van Ophelia²² past niet bij je, mijn beste,” pareerde Kate.

“Laat het maar aan mij over om de trots van deze jongeman aan te pakken, voordat zijn ziel er voorgoed onder begraven wordt.”

“Ben je bang dat het morgen te laat zal zijn?” vroeg Natalie zich af.

“Je kunt me beter helpen zijn houten bewustzijn te splitsen,” zei Kate, “en het subtiele in hem te scheiden van de ruwe chaos die in zijn miezigerige ziel opgepropt is. Anders krijg je niets zinnigs uit hem.”

“Ik zal het op mijn manier doen,” beloofde Natalie.

“Ik ken jouw manieren,” lachte Kate, “ze zullen slechts zijn hart breken.”

“Ze zullen de liefde in zijn ziel doen tot leven brengen,” bracht Natalie er tegenin.

“Om te beginnen moeten we een Pinokkio van hem maken, en een lange neus op hem plakken waarmee hij een gat van deze wereld naar de andere wereld kan uitpikken.”

“Ga je dit in één avond doen?”

“Ik gá dit niet doen, ik doe het nu al door vuur aan zijn nattige ziel toe te voegen!”

Ik was zo moe geworden van de voorbije dag, dat ik, zonder het in de gaten te hebben, in de stoel wegdutte. Intussen zette het gesprek over mijn alchemistische transformatie zich voort.

Ik tilde mijn hoofd, dat zwaar op de tafel rustte, op en keek om me heen. Het was nog donker buiten. Slechts het geluid van trolleybussen kondigde het begin van een nieuwe dag aan. Ik probeerde alles, wat er de vorige avond gebeurd was, in mijn geheugen terug te roepen en intelligente gedachten aan mijn dagboek toe te voegen. Ik raakte echter voortdurend de draad van mijn gedachten kwijt. Daarom wilde ik G wekken, in de hoop rust in het hotel te vinden.

Ik glipte met succes langs de portier, onder het voorwendsel een dringende afspraak met professor G te hebben. In zijn kamer viel ik direct op het vloerkleed, met mijn jas over me heen, in slaap. Om twee uur "s middags werden we wakker, ontbeten snel en vertrokken naar Norman's concert, dat gegeven zou worden in het verwaarloosde Cultuur Paleis²³, in een buitenwijk van Piter. "Ik betwijfel of een fatsoenlijke jazzfan zich ooit in zo'n gore plaats zal vertonen," dacht ik, terwijl ik het sombere gebouw bekeek. Het concert werd gegeven voor de arbeiders van de cementfabriek. Wrokkig uitziende proletariërs met norse gezichten luisterden kwaad naar de verfijnde jazzcomposities en konden niet begrijpen, waaraan ze zich schuldig hadden gemaakt, om zulke absurde muziek mooi te moeten vinden.

In de pauze renden ze allemaal tegelijk naar het buffet voor wodka en gepekelde augurken.

"Misschien moeten we met de brandspuit op het podium spuiten om deze schande voor onze fabriek weg te wassen?" dreunde een kleine geïrriteerde vent met het uiterlijk van een knaagdier. "Laat maar zitten, Vasja," lispelde een oude man met een vaalgeel gezicht, "drink nog maar eens 200 gram, dan zal elke muziek je in de hemel brengen."

We keerden terug naar de zaal. Ik ging in een hoek van het podium naast Chef zitten en maakte in het halfduister aantekeningen in mijn dagboek. Ik probeerde niets over te slaan van wat er gisteren gebeurd was. Diep in mijn hart besepte ik dat ik met meer gemak kennis van een edele dame kon ontvangen, en mijn rancune tegen Kate verdween dan ook prompt.

Gravure 4. De Berg van het Alchemistische Werk. Voor het verkrijgen van de Steen der Wijzen moet de neofiet de Berg van Alchemisten beklimmen en zich aan alle beproevingen onderwerpen.

Het was duidelijk dat het betonnen publiek de intellectuele jazz van Norman niet kon waarderen, maar de musici hadden geen boodschap aan de norse leegte en gingen door met spelen. Na het concert pakten we snel de geluidskasten in. We laadden ze uit in het gebouw van Lenconcert en zetten ze midden in de gang. Het was al laat, halftwaalf.

“Nu zijn we vrij,” zei G en draaide Kate’s nummer.

Hoewel ik ontzettend graag wilde slapen, verheugde ik me op het nachtelijk avontuur.

“Ze zal ons ontvangen,” lachte G.

In de drukte van vandaag had ik vergeten om wat sterke en lichte dranken te kopen voor het vervolg van het alchemistische smeltproces. Ik besepte het echter te laat: grote hangsloten versierden de deuren van de gesloten winkels.

“Vanavond krijg je nog een kans om in de brandend hete ruimte van Emina en Zibelda door te dringen,” merkte G op.

“En wat voor nut heeft dat voor mij?” Ik begreep het niet.

“Wat voor nut heeft een dorpse stalknecht van het gezelschap van adellijke hofdames?”

Zijn scherpe opmerking stak me en ik zweeg.

Deze keer werd de deur geopend door een betoverende Natalie, gekleed in een zwarte, fluwelen japon die haar zelfs nog verfijnder maakte.

“Wat prettig je te zien, lieve,” zei G galant.

“Blijf niet op de stoep staan,” zei ze met lachende mondhoeken.

Op de tafel in de eetkamer stond een fles “Stolytsjnaja” en een grote schaal met mooi uitgespreide ham.

“Wat een prachtig voedsel,” merkte G op.

“Maak geen overdreven complimentjes,” antwoordde Kate. “Ik heb dit voor u klaargemaakt.”

We waren doodmoe en deze hapjes waren precies wat we wilden. Kate bleef zwijgen en keek enigszins minachtend toe hoe snel haar voedsel van de tafel verdween.

“Meester, u bent degene die de schuld heeft van mijn rampzalige situatie,” liet ze weten. “U bracht uw leerlingen naar mijn bloeiende huis, maar in plaats van mij de weg naar de hogere werelden te wijzen, ruïneerden ze mijn leven. Nu heb ik geen familie, geen man en geen zielsvrede meer.”

“Zelfs in die tijd had je geen echte man,” bloosde Natalie opeens.

“Je hele leven was onecht en voor de schijn. Je man had een rij minnaressen achter zich aan, en jij deed net of je dat niet zag. G

bracht een verticale dimensie in je door en door schijnheilige leven.”

“Zwijg,” zei Kate bot. “Niemand geeft je het recht om over mij te oordelen.”

“Ik wil je alleen maar verlossen van je ingebeelde lijden, maar je verhindert me dat!” pareerde Natalie.

G merkte op: “voordat iemand de hogere werelden betreedt, moet hij op aarde door alle stadia van alchemistische transformatie heen zijn gegaan en in zichzelf alchemistisch goud uitsmelten. Maar jij, Kate, bent – in het proces van je transmutatie – vast komen te zitten in het stadium van Nigredo.”

“Wat voor stadium is dat?” Natalie werd wakker geschud.

“Het is een herhaalde ontmoeting met de dood en als gevolg daarvan moeten alle aardse hartstochten en banden verbrand worden. Het resultaat van het gaan door het stadium van Nigredo is, dat een maanparel in de ziel geboren wordt.”

“Dat is het dus, Katenka, je bent nu in een verschroeide staat,” merkte Natalie op. “Je zit vast tussen hemel en aarde, en je zult geen rust vinden totdat je een keus gemaakt hebt.”

“Zeg dame, denk je soms dat je boven me staat?” zei Kate en stak zenuwachtig een sigaret op.

G glipte ongemerkt naar de keuken, en ik volgde hem.

“Het is me nog steeds niet duidelijk, wat er nou van deze domme situatie te leren valt?” vroeg ik onthutst.

“De situatie, waaraan je nu deelneemt, is voor jou die van een weldoener,” antwoordde hij. “Zo’n duizend jaar geleden leefde Kate in een van de Egyptische heiligdommen. Ze kreeg de initiatie van Isis en bereikte een hoog niveau. Nu herinnert ze zich dat niet meer, maar haar ziel lijdt en verlangt ernaar om naar de solaire werelden op te stijgen.

Toen we elkaar voor het eerst ontmoetten scheen ze zich mij plotseling te herinneren, en ze vond het goed dat ik in haar flat verbleef. Al gedurende een aantal jaren leid ik een kiyvende Kate langs het Pad van alchemistische transmutatie. Met behulp van mijn leerlingen regel ik de noodzakelijke temperatuur voor haar, en ze wordt stap voor stap door het alchemistisch labirint geleid. Om haar te helpen zich haar verleden te herinneren, stelde ik haar aan Ali voor. Hij splitste haar bewustzijn en hief haar “horizontale” stagnatie op.

Gravure 5. De Oermaterie, ook Uroboros genoemd, wordt in de vlamme grot gebracht, waar het langdurig aan constant vuur wordt blootgesteld. Dit resulteert in het uitsmelten van Zwavel (of Zwarte Leeuw) en Kwik (of de Zwarte Vrouwelijke adelaar) uit de Oermaterie.

Admiraal onderwees haar enige jaren. Hij scheidde in haar ziel het ruwe van het fijne en bracht haar in het stadium van Nigredo. Het is ons doel om haar te helpen er met zo min mogelijk schade uit te komen. Of ze in staat is door het stadium van Albedo, het stadium van zuivering, te gaan, hangt af van een superinspanning van haar kant en van langdurig innerlijk werk.” “Eindelijk wordt alles me duidelijk.” Ik slaakte een zucht van verlichting.

“Je hebt een hoge temperatuur nodig,” vervolgde G, “anders zal je verharde kundabuffer een majestueuze graftombe in je ziel worden. Tegelijkertijd zul je kennis maken met een half afge maakt alchemistisch product van Admiraal – Kate - en je zult alchemistisch met haar verenigd worden. Zie je, een Meester moet van tijd tot tijd een beleid van oorlog, niet van vrede, voeren met het horizontale leven. Hij is genoodzaakt situaties te scheppen

waarin de pijnlijke steenpuisten van de leerling openbarsten, waarna, natuurlijk, de houding van de leerling naar zijn meester van positief in vijandig omslaat. Het is moeilijk voor een meester om twee rollen tegelijk te spelen: die van een goedhartige Leraar en die van een Weldoener.

De Weldoener werkt met de zwakheden van de leerling, daarom is de leerling bang voor hem. Het is daarentegen aan de Leraar om van hart-tot-hart te spreken en zachtaardige situaties te scheppen. Maar heel vaak moet een leraar ook de rol van Weldoener vervullen. Bijvoorbeeld: Gurdjieff vervulde altijd de rol van Leraar zowel als die van Weldoener. Als we de boeken van Castaneda²⁴ als voorbeeld nemen, was Don Juan de Weldoener voor die groep van leerlingen, voor wie Don Genaro de Leraar was, en andersom. Zodra een Leraar het werk aan een centrum onder het hart begint, verandert hij in een Weldoener, omdat het pijnlijk voor de leerling is ...”

“Een achterdochtige stilte vulde de kamer,” zei G luisterend. “Waarom zouden we niet weer aan de tafel gaan zitten?”

Om twee uur in de ochtend goot Kate de laatste druppels wodka in haar bokaal en wierp me een doordringende blik toe.

“Het lijkt me dat je nu eindelijk eens van nut zou kunnen zijn.”

Ik hoopte dat deze uitspraak niets betekende, maar Kate ging meedogenloos verder.

“Ga direct naar het kruispunt en koop wodka. Zonder een fles hoeft je hier niet terug te komen.”

“Waar moet ik hem op zo’n laat uur kopen?” Ik raakte in verwarring.

Kate lachte ongevoelig.

“Wat onvolwassen! Van taxichauffeurs, natuurlijk!”

G stond ook op en ik begreep dat hij me zou vergezellen. We kleedden ons aan en liepen naar de trap. Een onaangename, ijskoude wind woei door het kapotte raam naar binnen. We gingen naar beneden en ik posteerde me onder een straatlantaarn. De sneeuwstorm was begonnen en een wind met sneeuw blies ons vol in het gezicht. De eerste taxi kwam en ik wuifde wanhopig. De auto kwam met een schok tot stilstand.

“Hebt u misschien een flesje wodka?” vroeg ik timide.

“Vraag drie tegelijk,” voegde G eraan toe.

“Kerel, je bent niet goed bij je hoofd! Ik ben toch geen winkel op wielen?” schreeuwde de chauffeur kwaad en de auto reed met een ruk weg.